

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/155/2020
Identifikačné číslo spisu: 1112227720
Dátum vydania rozhodnutia: 21.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1112227720.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. G., bývajúceho v Z., Z. XX, zastúpeného Consilior Iuris s.r.o., advokátskou kanceláriou v Bratislave, Radlinského 51, IČO: 47 231 157, proti žalovaným 1/ IDOPS, družstvo, so sídlom v Bratislave, Hýrošova 3, IČO: 00 684 872, zastúpenému CHMELO & PARTNERS advokátska kancelária, spol. s r.o., so sídlom v Piešťanoch, Royova 9, IČO: 47 255 633, 2/ R. L. L., bývajúcemu v Z., K. X, o uvedení veci do pôvodného stavu, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 C 163/2012, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2019 sp. zn. 8 Co 36/2019, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2019 sp. zn. 8 Co 36/2019 z r u š u j e a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 20. marca 2017 č. k. 18 C 163/2012-683 I. zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania; II. zamietol žalobu vo veci samej; III. žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 126, § 442 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 132 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) uviedol, že žalobca sa voči žalovanému 1/ domáhal uloženia povinnosti uviesť spoločné časti bytového domu (priečky v suteréne pozdĺž celého bytu č. 6 zasahujúcej do spoločnej chodby v bytovom dome) do stavu, v akom boli pred začatím rekonštrukčných prác vykonávaných žalovaným 1/ a voči žalovanému 2/ sa domáhal uloženia povinnosti uviesť spoločné časti bytového domu (okenné otvory na byte č. 8 v bytovom dome) do stavu, v akom boli pred začatím rekonštrukčných prác vykonávaných žalovaným 1/. Ako súd prvej inštancie uviedol, žalobný návrh nezodpovedá požiadavkám § 132 C.s.p., nakoľko z hľadiska skutkových tvrdení a formulácie je nevykonateľný, pričom konštatoval i to, že pokiaľ je žalobca toho názoru, že konaním žalovaných došlo k zásahu do jeho vlastníckeho práva a predmetnou žalobou sa domáha odstránenia dôsledkov tohto zásahu uvedením do pôvodného stavu, tak sa nejedná o ochranu vlastníckeho práva podľa § 126 Občianskeho zákonníka, ale o naturálnu reštitúciu podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého je možné sa domáhať náhrady škody, avšak nie je možné požadovať uvedenie do

predchádzajúceho stavu podľa § 126 Občianskeho zákonníka, prípadne prostredníctvom negatívnej žaloby požadovať odstránenie následkov neoprávneného zásahu, ktoré je uvedením do pôvodného stavu predovšetkým preto, že to expres verbis z ustanovenia nevyplýva. Záverom bol súd prvej inštancie toho názoru, že v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené podmienky na prerušenie konania a taktiež v súvislosti s právnymi dôvodmi zamietnutia žaloby súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania vyhodnotil ako právne irelevantný. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 30. apríla 2019 sp. zn. 8 Co 36/2019 I. podľa § 370 ods. 1 C.s.p. pripustil späťvzatie žaloby a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu voči žalovaným 1/ a 2/ zamietol a priznal im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, podľa § 370 ods. 2 C.s.p. zrušil a konanie zastavil; II. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil; III. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie, po tom, ako žalobca voči nemu podal odvolanie, žalobca písomným podaním doručeným súdu 18. júna 2018 zoberal žalobu v celom rozsahu späť a konanie žiadal zastaviť, pričom žalovaní 1/ a 2/ so späťvzatím žaloby súhlasili. Ako odvolací súd ďalej uviedol, z obsahu podanej žaloby vyplýva, že žalobca sa splnenia povinnosti uviesť spoločné časti domu domáhal s poukazom na skutočnosť, že žalovaní ním namietané stavebné úpravy uskutočnili bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov a dôvodom späťvzatia jeho žaloby bolo výlučne to, že počas konania (po podaní žaloby) boli dodatočne stavebné úpravy uskutočnené žalovanými odsúhlasené na schôdzi vlastníkov bytov konanej 30. novembra 2017, pričom žalobca sa o tom dozvedel až v roku 2018 a zápisnica o predmetnej schôdzi bola navyše žalovanými predložená súdu až 29. marca 2018 spolu s ich vyjadrením k odvolaniu žalobcu. Preto so zreteľom na článok 4 ods. 1 C.s.p. vychádzajúc primerane z analogického použitia § 255 ods. 2 C.s.p. dospel odvolací súd k záveru, že za daného stavu, keď dôvodom späťvzatia žaloby bola skutočnosť, že stavebné úpravy, ktoré žiadal žalobca uviesť do pôvodného stavu, dodatočne odsúhlasili vlastníci bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome a k tejto zmene skutkového stavu došlo až v priebehu konania, žiadnej zo strán nemožno pričítať zavinenie zastavenia konania a nie sú tak splnené predpoklady na priznanie nároku na náhradu trov konania ani jednej zo sporových strán. Ohľadne zamietnutia návrhu žalobcu na prerušenie konania odvolací súd dospel k záveru, že bez ohľadu na akékoľvek ďalšie okolnosti prejednávanej veci je totiž nepochybné, že dodatočné (v poradí druhé) odsúhlasenie vykonaných stavebných zmien na schôdzi vlastníkov 30. novembra 2017, no najmä na to nadväzujúce späťvzatie žaloby a následné zastavenie konania vo veci samej, celkom vylučuje možnosť splnenia predpokladov na prerušenie tohto konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 142/2015, nakoľko výsledok označeného konania a ani posúdenie súvisiacich sporných otázok nemôže mať pre konanie v prejednávanej veci žiadny význam.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolateľa“) dovolanie s tým, že súdy im nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Ako dovolatelia namietali, odvolací súd nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil otázku určenia zavinenia trov konania podľa § 256 ods. 1 C.s.p., a preto sú závery odvolacieho súdu a na nich založené rozhodnutie o tom, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, arbitrárne a v rozpore s princípom spravodlivosti. Dovolateľa ďalej namietali, že pokiaľ odvolací súd vychádzal pri určení zavinenia trov konania z listinného dôkazu - zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov konanej 30. novembra 2017, ktorá však bola dovolateľmi založená spolu s ich vyjadrením k podanému odvolaniu až 29. marca 2018, bol na vykonanie tohto dôkazu povinný postupovať podľa § 188 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p. a nariadiť vo veci pojednávanie, avšak tak neučinil. Podľa názoru dovolateľov, odvolací súd zároveň neupozornil na možnú aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. a neumožnil dovolateľom vyjadriť sa k nemu, pričom ani neuviedol, či rozhodol podľa tohto ustanovenia. Preto dovolatelia konštatovali aj prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Navrhli napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu konštatoval neprípustnosť dovolania voči výroku o nároku

na náhradu trov konania a navrhol dovolanie žalovaných 1/ a 2/ odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.).

10. Žalovaní 1/ a 2/ vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietali nenariadenie pojednávania dovolacím súdom, ktorý však pri určení zavinenia trov konania vychádzal z iného skutkového stavu než súd prvej inštancie, ako aj, že sporové strany, najmä žalovaných 1/ a 2/, neupozornil na možnú aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. a ani neumožnil im vyjadriť sa k jeho novej aplikácii.

11. Ustanovenie § 420 C.s.p. zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcemu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej.

12. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred dovolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 C.s.p.) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí; spravidla pôjde o uznesenie odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 C.s.p., ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 C.s.p., avšak z

dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 C.s.p. z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

13. Podľa § 357 písm. m/ C.s.p. jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej ním riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu a o výške trov konania, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (viď I. ÚS 275/2018, in č. 74/2018 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky).

14. Ustanovenie § 420 písm. f/ C.s.p. zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením ich súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Prípustnosť dovolania podľa § 420 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania vo všeobecnosti však ani najvyšší súd neposudzuje jednotne, ako konštatoval ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 387/2019. V uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 160/2017 z 28. februára 2018 (R 73/2018) najvyšší súd vyslovil, že „uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov konania nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p., i keď odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol samostatným uznesením vydaným až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“, a z uvedeného dôvodu dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné. V uznesení sp. zn. 2 Cdo 97/2017 z 31. mája 2018 najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je nielen prípustné, ale tiež dôvodné, a z uvedeného dôvodu zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

17. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Občianskom súdnom poriadku účinnom do 30. júna 2016 (§ 142 a nasl.), resp. v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú rozhodovanie o náhrade trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

18. Trovy vynaložené účastníkom konania (sporovou stranou) v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému tvrdenému nároku. Účelnosť sa

v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 ústavy a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy potrebné na účelne vynaloženie alebo ochranu práva sa však nemôžu posudzovať ako celok, a to aj keď má účastník (sporová strana) nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne; to platí aj pre trovy právnej služby (viď. II. ÚS 78/03, III. ÚS 481/2015, IV. ÚS 83/2018).

19. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 C.s.p. a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Uvedená právna úprava priamo vychádza z predchádzajúcej právnej úpravy zakotvenej v § 150 O.s.p. Ustanovenie § 257 C.s.p. predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 C.s.p.) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 C.s.p.). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010 či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 C.s.p. nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Ustanovenie § 257 C.s.p. preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

20. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 C.s.p.). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 C.s.p. nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 C.s.p. a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 C.s.p. je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 C.s.p. vyjadrila svoje stanovisko. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať znaky svojvôle. Aj podľa ustálenej súdnej praxe (viď. napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03, či uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia § 257 C.s.p., ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležite odôvodnené, a to najmä so zreteľom na analogické použitie § 255 ods. 2 C.s.p. odvolacím súdom, keď však v súdnej veci do úvahy neprichádzala zásada úspechu vo veci podľa § 255 C.s.p., ale zavinenie za zastavenie konania podľa § 256 C.s.p. (Števec, M.; Ficová, S.; Baricová, J.; Mesiarkinová, S.; Bajánková, J.; Tomašovič, M.; a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha : C. H. Beck, 2016, s. 940 - 943).

21. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f/ C.s.p., ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože

rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.). S prihliadnutím na dôvod zrušenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu sa najvyšší súd nezaoberal ďalšími, v dovolaní namietanými vadami.

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.